

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:
 Egy évre 10 ft. — Negyed évre 5 ft. 50 kr.
 Fél évre 5. — Egyszeri szám — 10.
 Előfizetési pénzt minden külsőben: FŐ-PIACZ,
 V. R. K. NY. H. ÁZ FOLDSZINT és szerkesztő-
 ségbe bérmentre küldendők.
 Előfizetheti helyben:
 TELEKÖZI K. LAJOS és H. OSÁTHY KÁROLY
 könyvkereskedésben és a szerkesztőségben.
 Helyszíni és postai utján.

Hirdetési díj:

Összesen hetente 5 kr.
 Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több lehel
 hirdetések, alkalmatosságok, a legelőbb
 árak.
 Helyszíni: minden hetente 50 kr.
 „Nyitólátás” az megjelenő külsőben összesen
 heti 15 kr.
 Nérv. vagy bérmentesültek bejelentései
 nem vétnek tekintetbe. — Ugyanazon ké-
 rületnek nem adnak visszatér.

Kasszandra jóslatai.

(Hr.) „Old le sarudat, mert e hely,
 melyen állasz, szent”, hangzott a szózat
 Mózes felé az égő csipkebokorból.
 Remegve, megilletődve, s a kegye-
 let érzelmétől áthatva olvastuk át a col-
 legnoi levelet, mert azt a legnagyobb ma-
 gyar, Kossuth Lajos írta.
 A nemzetek sorsa felett örökösül tul-
 világi istenségek földi választottait soha
 sem hallgattak meg a nemzetek sorsát
 intéző földi hatalmasok.
 A nagy száműzött maga megmondja,
 hogy Cassandra szavait gunyolták Trója
 bölcsői, de Trója eleste mégis neki adott
 igazat. Pedig ő szavait tényekkel igaz-
 olja: Lengyel után a török, török után
 Magyarország... és Ausztria.
 A nemzet az orosz politika vontató
 kötelére lett akasztva! Fáj ez Kossuth-
 nak nagyon, kimondhatlanul, mint haza-
 finak.
 De színtoly mélyen nyilatalt keblébe
 a szomorúság azon tény láttára, hogy e
 vontató kötélt végébe ép egy hajdani ta-
 nitványa, gróf Andrássy Gyula kapaszkod-
 dik oly göresösen bele.
 Andrássy Gyula vezeti a nemzetet
 e politika sikamlós lejtőjén, egész a je-
 len hanyatlás pillanatáig; most pedig ro-
 mosan fogunk az örvény által nemzeti
 békénken felkavarthatni; mert a külügyi
 politika vezérelésének annak idején nem
 kerülte ki a muszka hatalom örvényét.
 Pedig tehette volna!
 Az előjelek szerint az éremnek má-
 sik oldalát is figyelembe kellett volna
 venni.
 A kormány jóelőre értesülve volt
 Miletics ügyeiről az alvidéken. Sőt to-
 vább meggyünk, nyíltan, a magyar kép-
 viselőházban ki lettek ejtve egy nemze-
 tiségi képviselő által e szavak: „Tálál-
 kozunk Philippinél.”
 S a kormányt kivéve, minden ma-
 gyar ember igen jól tudta, s tudja ma
 is, hogy e szavak értelme nem volt
 egyéb, mint hogy szerencsések leendünk
 a szláv fajt felszabadító orosz sereget ha-
 zánkban láthatni. Nagyon jól voltak a
 szerb agitátorok informálva!

Ez alkalommal emlékezzenek vissza a
 galilei szent ember azon mondasára:
 „Nem azért jöttem, hogy rontsak, hanem
 hogy mentsek.” A galilei szent ez által
 csak a szellem felszabadítását hirderte
 ki, mert belátta nagy esze, hogy vad,
 civilizálatlan népeknek lehetetlen valódi
 szabadságra törekedni. S most ők sze-
 gődtek cimboráivá a földkereksége leg-
 durvább, legműveletlenebb népe uralko-
 dójának; ki midőn rablólóhadjáratait meg-
 indította, a nagy vallásalkotó ama ma-
 leltet szavait imig travesztálva írta
 zászlajára: „Azért jöttem, hogy jell és
 igazság ellenére hódítsak, ha kell, kisér-
 jen utamban halál s pusztítás.”
 Ez meg is történt.
 Ha külügyminiszterünk a taposó ma-
 lom kerekére rá nem lépett volna, ha
 nemzeti politikáját követi; török testvé-
 reink temetetlen holttesteit nem borítanák
 a szörke Dunától Drinápolyig a vérel-
 áztatott anyaföldet.
 Mert nem akarjuk oly rövidlátással
 megverni tartani a külpolitikát intéző
 osztrák külügyért, hogy azt higgye, mi-
 szerint a győzelmeiben elbizakodott orosz
 ezár az ő gondör fűrtjeinek kedvéért, a
 Magyarországon lakó szlávokról leveszi
 atyáskodó kezét.
 Talán egyidőre, a meddig a török
 oroszlan által ejtett sebei beheggednek,
 nyugodtan fog maradni. Ez idő alatt alá
 aknázza Magyarországot a talajt; s ha
 majd alkalmasnak fogja látni az időt,
 akkor árasztja el a megváltó c á r
 xerxisi hada a magyar alföld rónáit.
 S akkor fogja belátni gróf Andrássy
 Gyula utó d j a, hogy jó lett volna,
 ha előde hallgat a Cassandrajóslatokra.

El az autonóm vámtarifáival!

(A debreczeni keresk s iparkamara felirata az ország-
 gyűléshez.)
 (Folytatás.)

Legterheesebbek mindenestre azon vámté-
 telek, melyek a közép és alsóbb néposztály
 megélhetését nehezítik és ide kell sorolnunk
 azon pénzügyi vámok legtöbbjét is, mitől a
 tariffa javaslathoz esatolt indoklás szerint 11
 millió forint jövedelmi többletet reméltek. Az
 előző évek forgalmi kimutatásának alapján, s
 az új tételek számba vételével mindez igaz,
 hogy pontosan kiszámítható, de gyakorlati
 életből merített tapasztalat szerint nem szen-
 vedt kétség, miszerint hazánk elszegényedett
 közönségénél, hogy többet ne említsünk a ká-
 vénak 65, délygümölcsöknek 65—100, fűszere-
 neknek 25—100, petróleumnak 500, rizs és
 theának 65—75 % al való vámenetése me-
 fogja a kincstár jövedelmének emelkedését is
 jelenteni, hanem e helyett a fogyasztásnak
 egy minimum való apadása következében, az
 ország nemzetgazdasági, a kincstár pedig
 pénzügyi tekintetben fog károsodni.

A mi a pénzügyi magasvámok ellen fel-
 hozható, az természetesen a következményeik-
 ben sokkal károsabb magas védvámokra még
 nagyobb mérvben áll. — Ezek által a nékül-
 lözhetetlen szükségleti tárgyak egy nevezetes
 része drágított meg és pedig a nélkül, hogy
 hazánk fogyasztó közönségére rótt ezen új adó,
 mely még a helytelen kiszabással fogva az
 egyenlő teherelés elvébe is ütközik — sa-
 ját iparunknak valamely irányban hasznára
 válhatna.

Azt már megszoktuk, hogy az osztrák
 ipar érdekében minden adandó alkalommal
 újabb és újabb védelmi kísérletek ténének. —
 De arról is mindannyiszor sajnosan kellett
 meggyőződünk, hogy minden megadott vé-
 delem dacára épen azon iparágak fejlődése
 ki legkevésbé és igényelnek ma is folyamatosan
 leg több közönség leginkább volt adóval ter-
 helve. Így többek közt a fonó, szövés és
 vasipar az osztrák iparoskörök bevallása sze-
 rint, még ma sem érte el azon versenykép-
 séget, mely mindannyiszor igényelnek volt
 hangoztatva, valahányszor a mértékfeletti vé-
 delmet ma mégis ott kezd el, a hol huszár-
 vel ezeltől azzal felhagyott, sőt egy lépéssel
 az eddigi határokon is túlmegy, mennyiben a
 védelem kincstári érdekek tekintetéből oly
 iparágakra is céloztatik kiterjesztetni, mi-
 nek ezen védelem nem hasznára, de egyenes
 kárára leend: értjük ez alatt a sertés és
 egyéb vágó állatokra vetett vámok hatását, a
 mi előreláthatólag földmívelésünk kárára vi-
 rágzó sertés és marha hizlalásunk hanyatlá-
 sában fog nyilvánulni.

De térjünk át a tulajdonképeni védvámok
 egy közelebbi tárgyára.

(Vége köv.)

Felhívás. (A debreczeni lövöl- de érdekében.)

Miután a nagyérdemi lövöl-
 deépület tetejének, táncszertem fölötti része,
 folyó január hó 23-dikán — mint a megtartott
 alapos és szakértő vizsgálat folytán kiderült,
 a volt vállalkozó vasuti mérnök vétkes hanyag
 építkezése következtében. — egészen összeom-
 lott, s ezáltal nemcsak a cserépsindelyben,
 falakban és parkányzatokban, hanem a faanya-
 gokban is tetemes kár keletkezett: elkerülhe-
 tetlenül vált, hogy a debreczeni polgári lövés-
 társulat jelenleg teljesen üres pénz-
 tára, ugy tévessek fizetési képessége, sőt
 a rosz időjárás miatt sürgős szükségessé, a kö-
 halaszthatóan vált újra építkezésnek, sőt ké-
 talos a lövölde ismét beüzemelésének időnként
 felmerülő költségeit elviselhesse; mind pedig
 a társulat rendes kiadásait, jelszen az érte-
 teltető évi törlesztési összeget kellőképen fed-
 dezhesse. Teljes tisztelettel kéremkennél fogva
 a társulati t. ez. tagok, hogy a kik még
 ideig vagy réggibb rendes tagsági díjakat, vagy
 alapítványokat, be nem fizettek, most már —
 tekintetbe vérvén a lövésztársulatnak fentebb
 említett szerencsétlen esemény által történt
 megkárosodását, s azt, hogy a bajon segíteni
 pénz nélkül lehetetlen; — a hátrányokról
 szóló és pénztárnokunk László allószermester
 Klekner Manó által kiállított nyugtát, a
 házról-házra menni utasított egyleti eljáró

— Nagy visszatetszést keltett a budai
 munkások körében azon miniszteri rendelet,
 mely a gyűléseket megtilta. Hanem azért ők
 mégis gyűléseztnek, mert „tudományos előad-
 sok”-at rendeznek. S a régi káposzt ez uton
 tartják fent. Bizony felgondolhatna a kormány,
 hogy a rémuralom korszakában hiába tilták
 el Kossuth nagy nevének kimondását, mert
 mindenki — csak azért is ő érte imádkozott.

— Az érdekeltenség. Megdöbbentő az em-
 berre nézve, midőn azt tapasztalja, hogy a
 közügyek terén mily borzasztó közönységgel
 viselkedik a polgárság a legfontosabb kérdések
 iránt is. De azért panaszokoznak aztán, ha nem
 egy út ki valami dolog, a mint ők akarták.
 Hogy több oldalra ne tekintsünk: itt volt kö-
 zelebből Debreczenben a városi közgyűlési
 tagok pótválasztása. Péterfia-utczában 447
 lakos van, s Harsányi Sándor 75, Vársári Ist-
 ván 78 szavazattal választott meg. Piacz-ut-
 czában 433 polgár bír szavazati joggal, és ott
 V. Szabó Miklós 89, Fráter Imre 81 szava-
 zattal jutott be a képviselő testületbe. Varga-
 utczában mintegy 400 választó van, s 60—
 97 szavazat elegendő volt arra nézve, hogy a
 jelöltek városi képviselők legyenek. Szomorú
 jelenségnek tartjuk ezt az érdekeltenséget.
 Hát annyira csüggedett volna a polgárság,
 hogy saját ügyei iránt is közönys?

— A vámmügyi tjavaslat felett tegnap
 kezdetet meg a képviselőházban a tárgyalás.
 Mindenesetre kiváló érdekű leend az s ismer-
 tetlen fogjuk. E tárggyal szakavatottan s be-
 hatólag foglalkozik azon felirat, melyet a
 debreczeni keresk s iparkamara terjesztett
 fel az országgyűléshez; a jeles felirat közlé-
 sével azért sietünk a jeles munkálat dr. Király
 Ferencz tollából eredt.

— A vámmügyi tjavaslat felett tegnap
 kezdetet meg a képviselőházban a tárgyalás.
 Mindenesetre kiváló érdekű leend az s ismer-
 tetlen fogjuk. E tárggyal szakavatottan s be-
 hatólag foglalkozik azon felirat, melyet a
 debreczeni keresk s iparkamara terjesztett
 fel az országgyűléshez; a jeles felirat közlé-
 sével azért sietünk a jeles munkálat dr. Király
 Ferencz tollából eredt.

— A vámmügyi tjavaslat felett tegnap
 kezdetet meg a képviselőházban a tárgyalás.
 Mindenesetre kiváló érdekű leend az s ismer-
 tetlen fogjuk. E tárggyal szakavatottan s be-
 hatólag foglalkozik azon felirat, melyet a
 debreczeni keresk s iparkamara terjesztett
 fel az országgyűléshez; a jeles felirat közlé-
 sével azért sietünk a jeles munkálat dr. Király
 Ferencz tollából eredt.

Frangepán Kristófné.
 Törvényi beszély.

Irta Könyves Tóth Kálmán.
 (Folytatás.)

III.
 A régvárt est lomha léptekkel elérkezett.
 Az ég is kedvezett az áldozatra-kész nőnek.
 Sötét felhő takarta el a holdat és a csillag-
 táborat. A tenger nyugodt volt, hajjai elsimul-
 tak, mintha színtelen aludni szeretnének. A ki-
 szemelt tanácsnok belépett Frangepánhoz.
 Most nem volt álea arcán. A nő visszaborzadt
 látva rá csaknem égető sugarait, s az asz-
 szonyhoz lépre, suttogva kérdé: „Mit gon-
 dolsz, menni lehet az a kincs?”
 E kérdésre egy újabb eszme villant meg
 az ifjú nő agyában. Eless szemé mélyen be-
 pillantott a sötét ember fekete lelkületébe.
 Elhatározta ez alkalmat megragadni s még hal-

Debreczeni Mihálytól, kézpézzel bevált-
 tani s e képen rendes tagsájdíjhátrányaikat
 törlesztani, és által pedig pénztárukát fizetés-
 késsé tenni méltóztassanak. A debreczeni
 polgári lövésztársulat választmánya nevében és
 megbízásából Komlóssy Lajos 1-ső főlévész-
 mester, mint elnök.

Kiss András.

A debreczeni főiskola tegnap óta gyászol.
 Egyik volt jeles tanárát, a mult év nyarán
 nyugalmába lépett Kiss András t vesztet el.
 Még fél év előtt a halás érzületű tanítvá-
 nyok nagy sokasága, örömkönyök kísérte a
 kedvelt öreget nyugalmi székére. Az egyhá-
 zkerület sietett tisztességesen jutalmazni az érd-
 demet. —
 Akkor még csak az iskolától vált meg.
 És most itt hagyott mindnyájunkat örökre.
 Szerető szíveinek melege nem hat többé hozzám!
 Lelkünknek hevülését, a mit oly buzgóan se-
 gitett gyujtani, ő már nem érti meg.
 Csak áldjuk emlékét!

Kiss András született 1808. Panyolán,
 Szatmármegyében. Már az elemi iskolában, a
 mit szülőföldén végezt, kitűnt nagyra törő
 szelleme, s a tudományok iránti hő szeretete.
 Epen azért gondos szülei a debreczeni főisko-
 lába hozták a gyermeket s itt végezte el ki-
 tűnő sikerrel a gym. bölcsészeti, jogi és hit-
 tanzsaki tanulmányokat. 1832-ben zárta be már
 akkor is sok dicsőségű aratott tanulói pályá-
 ját, s aztán kilépett az életbe, abba a nagy
 sivatagba, mely bizonytalansága által oly ret-
 tetget gyánát tűnik fel.

Ugye „önkéntelen az ember, mindnere
 születik.” Kiss András tanárnak született.
 Iskolai pályája megfűtása után a szilgy-
 megyei tanásdi közéletre valóra vezetésére hivatott
 meg, s itt működött a szabadságharcz kiterésé-
 ség. Ott a köztisztelőt és a polgárok becsü-
 lését annyira kiérdemelte s megnyerte, hogy a
 nemzet életének új hajnalán Tasnád városa őt
 a főjegyzői székbe emelte, a hol tisztelt köz-
 vedelmégre töltötte be.

De a nemzet igazságos ügye megbukván,
 neki is — mint becsületlen magyar embernek
 — ott kellett hagyni tisztességét, s ezután új-
 völdi gyakorlatot folytatott, a mely téren szin-
 t a közbizalom drága koszorúja övezte kör-
 rül. —
 1850. őszén a m.-szigeti ref. lyceumba
 hivatott meg az ó klasszikai irodalom tanáru-
 l s itt 3 év működött. Tanítványainak s a kö-
 zönségnek osztatlan szeretetét itt is kiérdem-
 lte. Tanári szakképzettsége, műveltsége, je-
 lleme mindinkább szélesebb körben lett isme-
 retessé s annyira méltányla azt a tisztelti
 ref. egyházkerület is, hogy a jeles tanerőt
 1853-ban a debreczeni főiskola klasszikai iro-
 dalmi tanácskére választotta meg.

Azóta itt él közöttük, velünk. E város la-
 kossága tudja, éri azt a köztisztelőt, a mely
 e derék férfit minden oldalról körvezté. Ne-
 mes lelkének, tudományos képzettségének, ál-
 dott jó szívének hatását csak azok érezhették,
 a kik tanítványai valának. Az öreg ur mindig
 új szerette ezeket, mint saját gyermekeit, s
 ezek is ugy ragaszkodtak hozzá, mint édes ap-
 jukhoz. S azon kevesek között tartozott, kinek
 a diák pajkosság nem adott gunyvevet.

Pedig 24 éve, hogy itt működik. S nem-
 csak a gym. osztályokban végezte ő a leg-
 szebb sikerrel kötelességet, hanem a jogi tau-
 folyamón is 14 évig tanítványai szeretetteljes
 figyelmé közt tartott előadásokat. A magyar
 közjogot, a közigazgatási jogot s a jog-és ál-
 lamtudományok enciklopédiáját adta elő. 1875-
 ben a vallás és közoktatási miniszter az állam-
 vizsgálati bizottság tagjává nevezte ki.

A tanügy terén 44 évig lankadatlan ki-
 tartással küzdött jeles férfi haláláról a csa-
 ládi gyász jelentése így hangzik:
 „A legmélyebb fájdalomtól eltelve tu-
 datjuk felejtlenül jó édes atyánk és apósunk
 nek Kiss András nyug. ref. főiskolai tanárnak
 f. hó 28-dikán déli 12 órakor végegyengülés
 folytán, életének 70-dik évében történt csendes
 elhunytát. Az elhunyt földi részei f. hó
 30-án azaz szerdán d. u. 3 órakor fog-
 nak, előbb a kismesterutczai 1383. sz. háznál,
 majd a ref. nagytemplomban tartandó egyházi
 szertartás után, a péterfiautczai sírkertbe nem

read váro hű nődet, ha közlöd mi velünk
 ama titkos utat, mely a rejtett kincstárhoz
 vezet.”

Frangepán fölveté szeméit; a percznyi
 reménységűr eltűnt előle, irtózva halmozott
 kérdést kérdésre, hogy honnan tudhatták meg
 a velencések az ő gondosan őrzött titkát, mit
 ő csak neje ismert. Ekkor megszólalt a nő,
 ki eddig mindig olaszul beszélt, a velencés
 előt érthetlen magyar nyelven: „bátorság,
 Kristóf, el ne áruld magadat!”
 A velencés e szavakra fenyegetőleg for-
 dult meg, s tört kivonva hüvelyéből, ordvita
 kérdése: „mit szóltál ez embernek?”
 A nő színtelen nyugalmommal így válaszol:
 „Mit szóltam? kérded meg őt magát.
 gyűlölt testvérem had feleljen maga. Szólj
 Frangepán Kristófné, ki én lellem mélyéből
 megvetek. Kényszerítlek, hogy felelj!”
 Frangepán mindent megértett, nevének
 átható tekintete reá volt függesztve s a mély
 gyűlölet szólat a hangból, de oly végtelen

reg elhunyt neje kedves hamvai mellé örök
 nyugalomra leteteni. Mely végítzettségévelre
 az elhunytak kártársait, barátait, volt tanít-
 ványait, ismerőseit s az egész n. é. közönséget
 bánatos szívvel meghívjuk. Áldás hamvainra!
 Kiss Zsigmond, nóm Szikszay Teréz, gyerme-
 keim Árpád, Malvin és Tibor nevében is. Kiss
 Albert, Thamassy Károly, fiam Kálmán nevé-
 ben is, mint az elhunytak mély gyászba borult
 gyermekei, vője és unokái.”

Holnap temetjük el a jó öreget. A kit
 életében annyira szeretünk, bizonyára nagy
 lesz az iránt részvételn a halálban is.
 Isten veled, kedves jó öreg!
 Sokat fáradt testnedek adjon megérde-
 melt nyugalmat a föld.
 Béke poraidnak!

— „Szigligeti Albumot” adnak ki az el-
 hunyt jeles drámaíró síremléke javára Simegyi
 Kálmán és Várdai Antal. Munkatársakul az
 irodalom legjobbait nyerték meg. Az album-
 ban Szigligeti Ede areképen és Rákosi tus-
 kulamának rajzán kívül egész életéről, műkö-
 déséről s költő munkáinak jellemzéséről né-
 gyvesz íróinktól lesznek értekezések. Az al-
 bumra néhány nap múlva bocsájtják ki az
 aláírási fólhívást a szerkesztők.

Mit csinálnak a törökök?

— Miahától. —
 A török menekültek érdekében a „Ti-
 mes” legújabb számában Miahát pasának kö-
 vetkező sorai vannak: „Elrémülve a korábbi
 mélysárlások miatt, a muzulman családok az
 ellenség közeletére több mint havan kerül-
 tetből kiköltöztek. A menekültek e tömege a
 fővárosban és egyéb városokban vannak ösz-
 szeszenfelve, de a később érkezők nem kaprná
 hajlékot, a szabadban vannak elszórva. Egy
 sürgöny azon értesítést hozza, hogy 25—30.000
 lélek — nők, gyermekek s aggok — lézeng
 a drinályi-constantinápolyi vasut mentében haj-
 lék nélkül, sirva, jalgatva, a legretteneteseb
 szenvedéseknek kitéve. — Bátor vagyok a követ-
 kező példát felhozni: A Nisből és Piroból
 jött menekültek közt, — kik szörnyű szenved-
 ések közben jutattak el Bazardzsikba, volt
 nyolcvan család, melyek nem kaptak helyet
 a vasuton. Későbbességekben az öreg embe-
 rek, asszonyok és gyermekek fedtékde a si-
 nek közé; azt akarták, hogy ingább zuzza el
 őket a mozdony, semhogy így tovább szenved-
 jenek. Erővel kellett őket a bizonyos halál
 torkából kiragadni. Ez az egy példa eléggé
 bizonyítja, mily nagy ott az inség.”

— Szatmármegye területén az 1878. évi
 főszokás a következőleg fog megtartatni:
 február 15—19-ig a m.-szaki sorozó kerü-
 letben; 21—24-ig a fehérgyarmati és krasodi
 kerületben; 26—28-ig az erdődi kerületben;
 március 3—6-ig a csengeri kerületben; 8—11-
 dikéig a szatmári kerületben; 13—17-ig a sár-
 közlukai kerületben; 19—23-ig a n-bányai
 kerületben; 16—27-ig Nagybánya városban;
 29—31-ig Felső-Bányán; április 1—6-ig a
 nagy-somkuti és nagy-károlyi kerületben.

— Az egészséges nép.
 — Nem vör, de igaz. —
 Ha valaki azt mondaná, mint az egykori
 francia király a vele találkozó parasztnak:
 „Van-e minden vasárnap tyúk a fazékban?”
 arezul útnök, mert hogyan lehet föltételezni?
 Nlyen a tyúk — s ezzel az egészséghányt?
 Így kezdetleges éleztér szenvedje az arculca-
 past mindenki, habár király is. Mert mi egész-
 séges nép vagyunk!

Sok egészséges nép van a világon, de a
 nép feje, az uralkodó, a király bizonyára leg-
 egészségesebb. Ha a fő beteg, vége minden-
 nek! A hal is fejtől bűdosodik. A király a
 nép első embere, tehát a nép közli való. Mi
 volt előbb? Nép-e vagy király? Király, te-
 essentiaja a népek, légy egészséges, akkor a
 nép sem lesz beteg!

De még a királyok is meghalnak! „Em-

nyvnyomdájában.

(Folyt. köv.)

